

ANNE BRAGANCEOVÁ
MATA HARI

Anne Braganceová
MATA HARI

Anne Braganceová

MATA HARI

Přeložila
Helena Obručová

Copyright © Belfond, un département de Place des Editeurs, 2014
Translation © Helena Obručová, 2014
Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-799-3 (PDF)

OBSAH

První baron	9
Sbohem, Leeuwardene	19
Krásný kapitán	31
Lady Mac Leodová	43
Na okraji společnost	58
Zrození Maty Hari	75
Modla salonů	87
Venuše na nebeské klenbě	101
Kalich slávy	115
Počátek úpadku	127
V nesnázích	142
Labutí tanec	154
Láska na první pohled	167
Past	182
Naivní dvojité agent	198
Zatčení	218
Vězení, vyšetřování	228
Proces	247
Poprava	258
Epilog	269
Bibliografie	270

Paule a Georgesovi Brézoutovým

PRVNÍ BARON

Netečný dav oslabený letním horkem se roztáhl podél kolejí, na nichž stála vlaková souprava. V mase lidí přeshlapujících na místě pošťukávalo dítě a stěžovalo si, že se udusí. Nějaký muž sundal slaměný klobouk a otřel si čelo. Nad tlačenicí se pohybovala světlá skvrna slunečníku. Přišly celé rodiny. Do těchto míst je dohnala nečinnost, když se jen tak potulovaly po nábřeží, a zaplavily, přesněji řečeno ucpaly cestu, kterou si pasažéři museli razit, aby se dostali ke svým vagonům. Adam Zelle byl jedním z nich. Ztrácel trpělivost a dělal si starosti: nesmí zmeškat tento vlak, dnes poslední do Leeuwardenu. Ohlédl se po Margaretě, která cupitala v jeho šlépějích.

„Pospěš si, maličká! No tak, postupuj! Rychle, podej mi ruku!“

Jen co dcerku uchopil, začal lokty a rameny rozrážet dav zevlounů. Rád by si proklestil uličku a odstrkoval dotěry i pomocí hole, ale zbytek slušnosti mu v tom zabránil. To je den! To byl taky nápad vydat se na výlet do Amsterdamu právě sedmého srpna, kdy se všichni místní gauneři poflakují kolem a hýří na veřejných prostranstvích! Ano, ale tento sedmý srpen bylo zvláštní datum, speciální den: dnes je Margaretě deset let a Adam slíbil, že ji na narozeniny vezme do zoo. Nelitoval toho, co slíbil milované holčičce, svému oblíbenému dítěti, a bylo jeho svatou povinností dané slovo dodržet.

Dívka nesdílela otcovy starosti ani podrážděnost: před oslněnými očky měla stále obraz páva, kterého odpoledne tak dlouze obdivovala v zoologické zahradě. Do té doby neměla tušení, že by takový pták – a je to vůbec pták? – mohl existovat. Všechna ostatní zvířata, která toho dne objevila, žirafy, slony, opice nebo šelmy, zastínila vznešenost tvora zaměstnaného roztahováním barevných ocasních per. V závěsu za otcem, který ji vedl k vlaku, přemýšlela, jakými výrazy vykreslí honosného opeřence bratrům a sestrám, a strachovala se, že nenajde výstižná slova.

Margaretha si nevšímalá davu, který jim překážel v chůzi, nevnímala okolní hluk, neslyšela volání, křik ani hvízdání lokomotivy, která vyfukovala oblaka páry. Před jejími zraky se znovu a znovu rozvínoval vějíř s modrými a zlatými oky. Otec náhle zastavil, protože se právě dostali ke správnému vagonu. Narazila na jeho záda a konečně si uvědomila, že 7. srpna 1886 je na nádraží v Amsterdamu a odjezd vlaku do Leeuwardenu se blíží.

Před dvířky si velmi elegantní dáma s objemnými zavazadly a malou holčičkou Adamovi postěžovala na nevhodné způsoby nosiče, který ji právě nechal na holičkách. „Tvrdil, že vlak už bude odjíždět, a tak mi zavazadla nemůže donést až ke kupé, ve kterém mám rezervaci!“

Nevadí! Adam Zelle pookřál, že se může ukázat jako pravý muž. S úsměvem uchopil dvě nadité kožené tašky, vyhouplnul je do vagonu, potom chytil malou slečnu v podpaží, vyzvedl ji, postavil k zavazadlům a galantně se otočil k její matce, aby jí nabídl pomocnou ruku.

Margaretha, která byla na svůj věk hodně velká, nemusela otce žádat o pomoc; měla dlouhé nohy, a tak jí stačil jeden skok k tomu, aby obě cestovatelky v neshodách dostihla. Adam se chopil tašek neznámé dámy a jako první zamířil ke kupé, kde – jak náhoda rozhodla – budou cestovat společně. Zatímco ukládal zavazadla do sítě a mohl se samou úslužností přetrhnout, ště-

betající dáma nepřestávala děkovat šťastné prozřetelnosti, která jí poslala do cesty takového *gentlemana*. Navrhl, že stáhne rolety, aby ji neobtěžovalo zapadající slunce, a nabídl jí sedadlo u okna...

„Ach! Pane,“ zvolala a usadila se na místo podle svého gusta, „pane...?“

Margaretha sledovala, jak otec smekl slamák – nosil klobouky jen té nejlepší kvality z prostého důvodu, byl totiž kloboučník – a naklonil se k dámě, aby se jí představil. „Baron Adam Zelle k vašim službám, madam.“

„Och! Baron! Nejdražší pane barone Zelle, tisíceré díky...“

I když se Margaretha v duchu posmívala afektovanosti té nóbl paní, udivilo ji, že slovo baron tak nesmírně zapůsobilo. Dáma okamžitě zrudla, rozplývala se v omluvách a cudně pomrkávala, což bylo vidět i pod závojíčkem. Ti dospělí jsou ale divní, napadlo ji. Baron? Pche! To bylo poprvé, kdy se její otec uvedl takovým způsobem, ale jistě k tomu měl své důvody. Jelikož Margaretha k otci chovala opravdovou úctu a jeho slovo pro ni mělo sílu evangelia, přijímala ho, podřizovala se jeho názorům a následovala jeho touhy, ať se dělo cokoli.

Unavená žvatláním dámy je přestala poslouchat. Hladila šedý potah sedadla, o které se opírala pravou paží, jedním prstem projížděla po prýmku z hedvábí. I když přesně nevěděla, co to znamená, nejasně cítila, že „baron“, do něhož se otec právě převtělil, je vítán, jelikož se hodí do luxusu, který byl v tomto kupé první třídy všudypřítomný. Stropy, přepážky i obložení byly vyzdobené šedivou hedvábnou látkou, tak měkkou na dotek. Pokrývala sedadla i opěradla a byly z ní ušité i záclonky, stejně jako rolety, které se podle libosti mohly stáhnout a vytáhnout. Hedvábí zachycuje světlo podobně jako duhová oka toho nádherného páva, pomyslela si dívka.

„Vy žijete po celý rok v Leeuwardenu, pane barone?“

Vyumělkovaný, trochu vysoko posazený hlas té dámy udělil oslovení lesk, učinil ho třpytivým jako hedvábí, jako oslnující paví vějíř. Adam Zelle si popotáhl kalhoty, takže mu zpod nohavic vykoukly bílé podkolenky, a odvětil, že v teplých měsících přebývá na svém panství v okolí Haagu. Margaretha věděla, že nic z toho není pravda, protože rodina Zelleových nikdy neopustila Leeuwarden. Ani nevlastní žádný další dům kromě toho v ulici Groote Kerkstraat číslo 28, jehož přízemí sloužilo jako kloboučnický krámk. Navzdory jejich starému spikleneckví, které je odjakživa spojovalo, se na otce pátravě zadívala. Asi trochu moc upřeně, protože „baron“ sraštil obočí, které nebylo husté, ale tím pranic neztrácelo na výraznosti. *Mlč, drahoušku, neprozrad mě, potom ti to vysvětlím.* Výborně. Margaretha zavřela oči, nepotřebovala žádné vysvětlení ani ospravedlnění. Netušila, že baron je titul – v případě jejího otce neprávem přisvojený – ale rozuměla, že tohle všechno je jen hra. Hra, které se účastní pouze mlčením, a to se jí nesmírně líbilo.

Ukolébaná rytmem boogie, a ještě více zpěvnou modulací hlasu neznámé, Margaretha podřimovala a v hlavě, která se kymácela do rytmu jízdy, se jí míchala a zaměňovala slova a věci. Baron, páv, hedvábí... Aniž by si toho byla vědoma, pomalu se otevírala kráse, malichernosti, slasti. Aniž by si to uvědomovala, v tento narozeninový den, kdy právě dovršila deset let, absolvovala křest luxusem a klamem, které budou ovládat její život, jako by byly navždy vytesány do desek s jejím vnitřním příkázáním.

Když dorazil vlak do Leeuwardenu, byla již noc. Letní noc, kdy úplněk vyběluje budovy a osvětluje scenérii stejně dobře jako zapadající slunce, určitě lépe než plynové lampy, které do dálky vysílají bledý svit. Dáma s dítětem v růžových šatech s volány po boku se držela svého náhodného úslužného rytíře, který se znovu chopil zavazadel. Margaretha družinu uzavírala.

Při východu z nádraží madam pokynula rukou v krajkové rukavičce vyšňořenému spřežení, které zde již čekalo.

„Ach! Tady je můj kočár... Pane barone, vaše společnost udělala z této cesty, o které jsem předpokládala jen to nejhorší, něco mimořádného. Ještě jednou vám mnohokrát děkuji.“

„Baron“ Zelle se naklonil k delikátní ručce. Na okamžik ji podržel a zlehka políbil. Když se opět narovnal, předstíral pohoršení, aby se před dámou předvedl. „Vidím, že já takové štěstí nemám, madam. Můj kočár má zpoždění. Ten neschopný kočí se zase někde loudá!“

Otcův divadelní výstup Margarethu pobavil, dost možná v ní vyvolal i uznání. Ano, obdivovala ho za to, že tuhle komedii dotáhl až do konce, a bez klopýtnutí. Kočár, na který údajně čekají, samozřejmě neexistoval o nic víc než nespolehlivý kočí.

Ještě si vyměnili několik vět, pár zdvořilostních frází, než se dáma s holčičkou uvelebily na sedadle. Kočár se vzdaloval a poskakoval na dlažebních kostkách. Adam Zelle si konečně mohl vydechnout. Pěkně zhluboka a při tom se smál. Popadl dcerku za ruku a vydali se k nájemním drožkám seřazeným naproti nádraží.

„Pojedeme domů, maličká!“

Kočí první drožky pospával na sedátku zabalený do kabátu s trojitým límcem, který deformoval jeho siluetu a díky tomu vypadal jako obrovský brouk. Když se Adam špičkou hůlky dotkl jeho ramene, mužík nadskočil, oklepal se a začal blekotat: „Cože? Ach, ano... Jistě... Pane...“

„Groote Kerkstraat číslo dvacet osm!“ oznámil Adam Zelle. „Ale nespěchejte, máme čas.“

Nepospíchal, vždyť musel dceři pár věcí vysvětlit, a během jízdy přímou cestou by to nestihl. Usadil Margarethu pod koženou stříšku, sedl si vedle a přitáhl ji k sobě.

„Maličká, o tomhle setkání nemusíme doma vyprávět, rozumíš?“

Ve voze bylo přítmí, a tak mu Margaretha neviděla do obličeje. Postřehla jen obavu, která zabarvila jeho hlas. Přikývla.

„Taky nepovíš, že jsme cestovali první třídou, vid? Bude to naše tajemství.“

„Barona“ nezmínil ani náznakem, což Margarethu nepřekvapilo. Přece však tušila, že musí působivý efekt tohoto slova začlenit do jejich spiklenectví, které otec novým tajemstvím ještě utvrdil. Nevyzradit nic o cestě ani neznámé dámě, to ráda slíbila, ale aby se ovládla a nevyličila bratrům a sestrám nádheru páva, tím si už tak jistá nebyla. Kroutila se na sedadle a snažila se uvolnit z otcova sevření.

„Co je, Margaretho?“

„Jenomže... Já nevím... Jestli můžu mluvit o tom pávovi, co jsme viděli v zoo,“ koktala rozpačitě.

Adam Zelle vybuchl smíchy a jeho mohutný řehot, který se rozléhal jako burácení hromu, prostor drožky docela zaplnil.

„Ale samozřejmě, drahoušku! Budeš jim vyprávět o všech zvířatech, která jsi viděla.“

„Ne. Jenom o pávovi,“ řekla vážně.

V jejích očích pohádkový pták znovu roztahoval pera a v ústech pocítila zvláštní, velmi lahodnou příchuť neznámého ovoce: chuť tajemství.

Všichni malí Zelleovi měli blondaté vlásky, modré oči a porcelánovou pleť; prostě vypadali, jako by vyšli ze stejné formy. Margarethina rozdílnost byla patrná na první pohled: měla dlouhé hnědé kadeře, snědou pleť a tmavé oči, které se směrem ke spánkům protahovaly. Nikdo netušil, odkud se vzaly rysy, které ji tak odlišovaly od bratrů a sester a také od spolužáků. Jedinečnost, kterou v budoucnu tak skvěle využije, dokázala uplatnit již nyní. U Zelleových držela celý svůj malý svět v určitém druhu podřízenosti. Velmi brzy pochopila, že už jen díky své

výšce a vzezření má na mladší sourozence přirozený vliv. Každý den si ověřovala, že se zlepšuje, ve schopnosti svádět nacházela zálibu a při sebemenší příležitosti testovala, jaký má dopad a dosah. Zvláštní něha, kterou jí otec projevoval a která by mohla vyvolat žárlivost a soupeření, jí naopak přidávala na přitažlivosti. Důkazem bylo i to, že od návratu z Amsterdamu ji mrňata s otevřenou pusou pozorovala, jako by přicestovala z nějaké daleké země nebo z Měsíce, kdo ví? Vyzvíдалa, dotírala, ať řekne, co viděla a dělala, ale ona vzdorovala. Škodolibě ji těšilo, když je přiměla dychtivě čekat. Ráno jim slíbila, že o svém pobytu ve velkém městě bude vyprávět po snídani. Ale když ten okamžik nastal, zavelela, ať se vrátí ke svým hrám.

„Ne, teď ne, mám hodinu klavíru.“

To ona rozhodovala podle svého rozmaru, vždycky tomu tak bylo. Třebaže hořela nedočkavostí, aby je mohla oslnit popisem páva, nemohla se vzdát svého výsadního práva starší a oblíbené. Celé ráno pozorovala, jak kolem ní poletují jako můry přilákané září lampy. Úžasný pocit, který jí působil rozkoš a pro který stálo za to odložit vyprávění o výletu do Amsterdamu. Svolávala bratry a sestry kam a kdy se jí zachtělo: do obývacího pokoje v prvním patře, do zadní části krámků s klobouky, na břehy průplavu nebo třeba do zahrady. Na místě nezáleželo, své divadlo dokázala situovat do libovolné scenerie, aby předvedla působivé představení. Hlavní je mít publikum, což měla. Publikum naprosto oddané.

Bylo pět hodin odpoledne, když vydala povely a shromáždila kolem sebe drobotinu. Po zralé úvaze se rozhodla sehrát svůj výstup v zahradě, protože tam byly užitečné „doplňky“. Usadila je jednoho vedle druhého na kamennou zídku podél řady stromů a požádala o ticho. Nepřála si žádné otázky.

Dětský obřad začal. Margaretha zůstala stát, jen se naklonila k truhlíku s pelargoniemi a rozvážně odtrhávala

okvětní lístky, které si pomocí kapky slin postupně přilepovala na nehty. „Operace“ byla zdlouhavá, protože některé lístky se nepřichytily a popadaly, a tak musela přilepování několikrát zopakovat. Sourozenci to trpělivě snášeli, sledovali každé její gesto a dávali dobrý pozor, aby ani nehlesli. Když měla zkrášlené nehty, zaměřila se na hřbet ruky, pokožku si ozdobila dalšími červenými lístky. Po celý čas nevěnovala divákům jediný pohled.

Udělala dva kroky vzad, roztáhla před sebou prsty ozdobené pravé ruky. Zdálo se, že je s výsledkem celkem spokojená. Potom jako cirkusový kouzelník, který v publiku hledá dobrovolníka, si jednoho po druhém pozorně prohlížela. Pokývla bradou směrem k vyvolenému a nařídila: „Josefe, pojď sem.“

Josífkovi bylo šest, poslušně se postavil vedle ní, temenem hlavy dosahoval k jejímu hrudníku. Margaretha položila nazdobenou ruku na hošíkovu hlavu a okázale oznámila: „V zoo jsem viděla ptáka, který byl velký jako Josef.“

Tato šokující informace vyvolala v dětech nedůvěřivost i úžas. Tiše si mumlaly. Malí Zelleové nikdy nespatriili exotické ptáky jinde než na ilustracích v encyklopedii, kterou jejich otec někdy v podvečer otevíral pod lampou.

Albert, o rok mladší než Margaretha, sebral odvalu a bez přemýšlení se rozhodl vyjádřit svůj názor: „Tak velký pták není.“

Margarethiny rty se semkly v pohrdavé grimase. Aby dala najevo, že se cítí uražená a takové nařčení nehodlá tolerovat, předstírala, že odchází.

„Jestli mi nevěříte, končím! Už vám nic nepovím!“

„Ne! Ne!“ protestovali ostatní. „Neposlouchej ho. My, my ti věříme!“

Po triumfálním pohledu, kterým chtěla pokořit pochybovače, jehož na její pokyn zavrhli i ostatní, se uráčila pokračovat. „Ten pták má na hlavě malou korunku a dlouhý ocas, kterým zametá zem za sebou.“

Odmlčela se, neboť ráda poměřovala svůj vliv a užívala si to. Cvrnknutím do tváře Josífků propustila. „Ty! Vrať se na místo!“ Moc dobře si uvědomovala, že pokud si chce podmanit publikum, musí zůstat na scéně sama a přitáhnout veškerou pozornost na sebe.

„Ten pták se jmenuje páv. Nelétá...“

Sourozenci hromadně vykulili oči a zřetelně se potýkali s rozpaky. Albert ve svém koutku zadrmolil několik nesrozumitelných protestů, ale už se znovu neodvážil říct něco nahlas.

„Umí totiž lepší věci než létat. Roztahuje ocas. Podívejte...“ Na konec levé ruky, která představovala paví tělo, ve výšce zápěstí připojila pravačku a roztáhla prsty tak, aby jim předvedla celou plochu posázenou okvětními lístky. Zároveň upřesnila: „Na ocase, který rozevírá jako ohromný vějíř, má ovšem modré a zlatavé skvrny. Když ocas roztáhne, jeho peří je krásnější než ohňostroj.“

Použila přirovnání, které jejímu publiku něco řekne. Za tento nápad na sebe byla dost pyšná. Rozmístění plátků pelargonie sice aspoň přibližně připomínalo okrasu pavího ocasu, ale jejich červená barva byla k velké Margarethině lítosti nešťastná. Pomocí svých dlouhých rukou a zápěstí ještě několikrát „udělala páva“, pak ji to začalo nudit a také si uvědomila, že nemůže a nikdy ani nebude moci vyjádřit nádheru tvora, kterého tak obdivovala. No a co, pohodila hlavou. Zvedla paže nad hlavu a naznačovala půvabné pohyby. Stane se primabalerínou. Za ohromných pohledů sourozenců začala cupitat drobnými krůčky. Tančila.

Ještě jedny oči, o nichž Margaretha neměla ani tušení, sledovaly každý její pohyb. V okně prvního patra nad zahradou něčí ruka pozvedla krajkové záclony a nějaká tvář se přitiskla k oknu. Její matka. Antje Zelleová byla žena melancholické povahy a křehké konstituce, kterou častá těhotenství oslabila a zanechala jí mrtvolně bledou pleť. Neodvažovala se vycházet ven, jen když k tomu byla

donucena. Když třikrát čtyřikrát do roka sešla do zahrady, byla z toho náramná událost. V létě se obávala slunce a během zimní sezony, která zde trvala pěkných pár měsíců, jí naháněla hrůzu vlhkost stoupající z kanálů, a tak zůstávala v teple u kamen z modrých a bílých kachlíček. Společnost jí dělaly kniha nebo kočka v klíně. Už jen samotná přítomnost dětí ji unavovala a obtěžovala. Ne že by se o ně nezajímala nebo je vůbec neměla ráda, ale bylo jich hodně a byli tak hluční, že je nezvládala. Raději je tedy pozorovala tímto způsobem, přes zavřené okno. Na dálku se jí zdáli neškodní, dokonce půvabní; ti malí blondáčci, které přivedla na svět. Kromě Margarethy, na ni charakteristika neseseděla. Popravdě, nejstarší dcera v ní vyvolávala rozporuplné pocity, podivnou směsici strachu a fascinace. Vysoká postava, jantarová pleť, plameny v očích a nesporná aura, která ji obklopovala a udržovala v područí ostatní ratolesti. Margaretha byla spíš čarodějka než rozpustilá dívka. Vyzářovaly z ní taková energie a vitalita, že Antje někdy napadlo, že jí svým narozením odebrala snad polovinu životní síly. A ostatní děti si vzaly, co zbylo. Jako pomalé a bolestivé pouštění žilou, tak Antje Zelleová snášela těhotenství.

Její průsvitně bílá ruka svírala okenní kličku, čelo mělo opřené o tabulku skla a zírala na dívku, která tančila v bavlněných šatech a střevíčky vířila štěrky. Její dcera. Sledovala, jak zvedá paže nad hlavu, spojuje dlaně jako při modlitbě, ale marně přemýšlela, odkud se vzaly ty červené „slzy“ na ruku, které stavěla na odiv nenuceným pootočením zápěstí. Margaretha nabídla dlaně nebi, prohnula se v zádech a vypnula maličká ňadra. Další figura... Zdálo se, že brzy vzlétne. Kde se v ní vzalo tolik provokativního půvabu a lehkosti? Antje Zelleová pocítila, že o této dívce neví zhora nic, přestože ji porodila. Považovala ji za krásnou, obdivovala ji a záviděla jí zároveň. Každopádně se v ní vůbec nepoznávala.

SBOHEM LEEWARDENE

Adam Zelle si sundal brýle se zlatými obroučkami, otřel zamlžená sklíčka, opět si je nasadil na nos, ale po dvou minutách musel začít znovu. Jeho zármutek se zhmotnil do mlžného oparu. Jeho žena již několik hodin ležela na manželské posteli v posmrtné strnulosti a on nebyl schopen ničeho jiného, než opakovat těch pár zbytečných gest: sundat si brýle, očistit je, zase si je nasadit. Vzlykal, jeho hřmotné tělo se otřásalo v násilné křeči, která děsila děti schoulené k sobě v zadní části pokoje.

Nejmladší stěží rozpoznali rozdíl mezi touto nehybnou a téměř průzračnou ženou a tím, čím byla jejich matka dosud. Svou nepřítomností, bledostí i návyky – spíš posedlostí ulehnout při sebemenší známce nevolnosti nebo drobné rozmrzelosti – zapříčinila, že na tento vzhled byli zvyklí od nejútlejšího dětství. Nepřítomnost Antje Zelleové se jen stala definitivní, toť vše. Necháпали, že otec může pociťovat tolik smutku kvůli zmizení přízraku.

Margaretha jim pověděla, že je třeba u tělesné schránky jejich matky bdít až do večere. Nemohli se vytratit, přestože měli hlad a údy jim zdřevěněly z toho, jak dlouho ve stejné pozici nehybně stáli, mhouřili oči v pološeru úmrtního pokoje, ale museli se podřídít příkazům starší sestry, která již několik měsíců matku zastupovala a vlastně řídila chod domácnosti.

V uzavřené místnosti dohořívало šest svící a desítky

růží – nebožka měla tyto květiny v oblibě – šířily těžkou vůni, že se vzduch stal téměř nedýchatelný. Uličku u postele jako neforemný balík zahradil Adam Zelle, jenž se otrásal vzlyky. Stále plakal. Margaretha náhle pocítila nevolnost, potřebovala na vzduch. Už bylo načase vysvobodit i sourozence. Tápala po nejbližší ručce – zdálo se, že je Josefova. Uchopila ji a odváděla chlapce z pokoje. Byl to signál: reflex přežití, nebo podřízené gesto. Josífek uchopil za ruku sourozence po pravici, ten udělal totéž, až vytvořili řetěz, jenž proklouzl pootevřenými dveřmi za starší sestrou. Když se Margaretha na chodbě otočila a spatřila je takto spojené, s dojetím se pousmála. Bratři a sestry připomínali oblíny řetězu z vystřižených papírových panenek, které zdobí školní třídy.

Malí Zelleové ale nebyli panenky z papíru, bylo třeba je nakrmit a uložit. Teprve potom mohla myslet na sebe a na pravidla týkající se budoucnosti, která jí otec ráno oznámil.

„Kdybych poslouchal jen své srdce, nechal bych si tě tady, ve své blízkosti,“ začal. „Ale je ti už čtrnáct let, Margaretho, či spíš je ti *jenom* čtrnáct, a proto je vyloučené, abys byla pro všechny chůva, a navíc se starala o celou domácnost.“

„Ale... A co ti malí?“

„Teta Alix se nabídla, že dva nejmladší si vezme k sobě do Arnhemu. Pro ostatní, kteří zůstanou se mnou, najmu guvernanku. Nedělej si starosti. Teď myslím hlavně na tebe, na tvoje vzdělání. Jsi chytrá a talentovaná, drahoušku, a tyto dary nesmíš promarnit. Moc bych si vyčítal, kdyby ses kvůli mně a sourozencům obětovala.“

Navzdory žalu opět zdůraznil svoji prioritu, starost, kterou si o ni vždycky dělal. S pravým loktem opřeným o stůl, který stál mezi nimi, se podrbl ve vousech, uhladil je a znovu za ně zatahal. Dělal to pokaždé, když byl na rozpacích nebo příliš dojatý, Margaretha ten-

to tik dobře znala. Co jí chce oznámit tak nepříjemného nebo vážného, že ještě váhá a hledá slova? Vyčkávala.

„Zvážil jsem všechny možnosti,“ navázal otec, „ale at se zastavím u jedné či druhé, vždy z toho pro nás plyne odloučení... Nechtěl jsem se rozhodnout dřív, než se s tebou poradím. Poslouchej dobře, informoval jsem se a dozvěděl se o jednom penzionátu v Haagu, který přijímá dívky z dobrých rodin a dbá na jejich vzdělání.“

„Haag!“ Hlasitý výkřik se jí vydral až z hloubi nitra. Nedokázala ho zadržet. Hned toho zalitovala a sklopila hlavu.

„Ano, já vím, má drahá, je to hodně daleko, ale chci pro tebe tu nejlepší školu. Budeš se tam stýkat se slečnami z lepší společnosti, navážeš přátelství...“

Nedokončil větu, nechal ji viset ve vzduchu, nedošel až ke konci svých myšlenek, přesto je dívka uhodla: otec usiluje o to, aby se vyšvihla nad svůj původ, chce pro ni oslňující život, neobyčejný osud a považuje ji za obdařenou mimořádnými schopnostmi, díky nimž si splní sny a dotáhne to hodně vysoko. Adam Zelle, ten skromný obchodník, jímž vpravdě byl, nedokázal popřít svoje bláznivé velikašství. Výběr toho nóbl ústavu v Haagu byl jasným důkazem. Byl to muž, který miloval luxus, okázalost a málo se zajímal, co to bude stát. Antje Zelleová, kterou již nemohl hýčkat, mu často vyčítala, že vede život nad poměry. Ale teď už tu manželka není, aby mu připomínala hranice a vyčítala marnotratnost. Zato Margaretha se v hloubi duše obávala, kde na její vzdělání v Haagu hodlá vzít.

„Školné bude velmi drahé,“ odvážila se po chvíli poznamenat.

„S tím si nedělej starosti. Nějak už to zařídím,“ uzavřel otec rozhovor.

Od té chvíle Margaretha věděla, že odjede. Nezlobila se, že opustí Leeuwarden, to mírumilovné městečko,

příliš poklidné, jakoby usínající uprostřed mělkých vod a vždy zahalené do pláštíku mlhy.

Později, v temném a tichém domě, obcházela se svíčkou v ruce jednu postel za druhou, skláněla se nad malými spáči, a teprve když se ujistila, že jsou pořádně přikrytí a klidně sní, vrátila se do svého pokoje. Už se převlékla do dlouhé bílé noční košile a chystala se konečně ulehnout. Na konci toho děsivého dne se cítila naprosto vyčerpaná. Náhlá myšlenka na otce ji udeřila jako výčitka. Ani nesešel dolů na večeri. Zůstal zavřený s mrtvou. Ještě musel plakat. Rychle si přehodila přes ramena vlněný šál – je třeba se chránit proti vlhkosti, která se drží v chodbách a proniká až do morku kostí – znovu zapálila svíčku, držela ji v napřažené ruce a tiše otevřela dveře své ložnice do temnoty.

V pokoji, kde odpočíval bledý přízrak Antje Zelleové, čtyři svíčky už zhasly. Zbývající dvě pomalu dohasínaly a prohlubovaly zlověstné stíny. Margaretha se zastavila na prahu a pohledem pátrala po otci. Konečně ho objevila zhrouceného u postele, v polosedu, polokleku, v groteskní poloze, v níž ho přemohl spánek. Margaret ha se přiblížila k postavě schoulené zármutkem i únavou a mlčky ji se sevřeným srdcem pozorovala. Brýle na nose měl otec nakřivo, vlasy zacuchané, křečovitě staženou tvář se opíral o matraci, v polorozhalené košili se rýsovaly černé chloupky a nitka slin mu kanula z koutku úst. Lehce nechutný výjev, takhle podoba zbožňovaného tatínka by jí mohla otrást, ale kdepak. Obraz, v jakém ho spatřila, zrazeného a opuštěného, ji dojal. Měla ho raději než kdy předtím. Nastydne, řekla si pro sebe a pátravým zrakem v pokoji hledala nějaké oblečení. Zahlédla jakousi hromádku na křesle. Určitě to je tatínkův plášť! Sáhla po něm a jemně, velmi jemně, mu jím ovinula ramena, uhladila záhyby na hrudi, na břicho i na nohou. Potom se ke spícímu muži sklonila, lehce

ho políbila na čelo a zašeptala: „Dobrou noc, pane barone!“

Z Haagu přišel dopis s kompletním a velmi precizním soupisem výbavy, kterou si přijaté dívky musejí povinně opatřit. Tento seznam Margaretha od včerejška nosila čtyřikrát přeložený v kapse zástěrky, stále dokola ho někomu ukazovala a neúnavně znovu a znovu předčítala. Bez vynechání jediného kousku budoucí výbavu vyjmenovala bratrům i sestrám a taky paní Nootenové, guvernance, která bude dohlížet na domácnost. Výčet věcí pouze neoznamovala, nýbrž ho přímo recitovala po celém domě svým hlubokým hlasem, altem tragédky, a, jak zdůraznil její otec, dávala seznamu tvar, melodičnost a zbavila ho veškeré všednosti.

Půl tuctu spodních kalhot

Tucet kapesníků

Ručníky a žínky (počet je ponechán na posouzení chovanky)

Tři korzety

Tři živůtky

Čtyři spodničky

Čtyři košílky s límečkem

Punčochy z příze nebo bavlny

Dvě noční košile s čepečky

Jeden pár bílých rukaviček

Jeden pár rukaviček v barvě námořnické modři

Dva páry černých střevíců

Uniforma stejně jako vycházkový plášť budou dodány ústavem a následně fakturovány rodině dívky

Na konci stránky stál tučným písmem dodatek, jenž upřesňoval, že každý kousek musí být označen jménem majitelky.

Majitelka! To slovo, které se jí nejdříve zdálo tak nějak

nepřiměřené, ba dokonce příliš pompézní, se Margareth začalo líbit. Ona, která osobně nikdy nic nevlastnila, se stane „majitelkou“ pěkné soupravy ošacení a obutí. Jak by se z toho mohla neradovat? Na nákupy jí otec dal hrst guldenů, které si pečlivě uložila do malého pleteného stříbrného váčku. Ani jeden neměl ponětí o sumě, kterou bude třeba investovat, aby si s sebou odvezla všechny spodní kalhoty, korzety, košilky, punčochy... Hned zítra se Margaretha vypraví do obchodu se spodním prádlem, k obuvníkovi, do galanterie. Bude to pro ni svátek, velká premiéra jejího nového života, už teď se na to těšila. A pokud částka, kterou obdržela, nebude stačit, požádá otce o další peníze. Cožpak jí neslíbil, že jí dá, kolik bude potřebovat? Neujistil ji snad, že do Haagu přijede oblečená a vybavená jako princezna?

Uplynul sotva týden ode dne, kdy matku odevzdali zemi. Margaretha dostala od otce dovolení vzít si po ní šaty a dnes ráno, zatímco se strojila na nákupy, ji napadlo vyzkoušet si velurový kabát, který Antje Zelleová, jež nikdy nevycházela jinak než z donucení nebo čiré nezbytnosti, tak málo nosila. Oblékla si ho a postavila se před velké zrcadlo v pokoji rodičů. Naskytl se jí téměř groteskní obrázek, neboť kabát jí stěží zakrýval lýtky, zatímco její matce dosahoval až ke kotníkům. S rukávy tomu nebylo jinak, pro její dlouhé ruce byly příliš krátké. Svými sto sedmdesáti pěti centimetry již dosáhla výšky dospělé osoby a o hlavu převyšovala všechny kamarádky i většinu žen z okolí.

Ze zklamání i vzteku se spěšně zbavila nešťastného oděvu, odhodila ho, ale náhle se zaradovala. I když byl kabát nepoužitelný, mohla by z něj aspoň sundat límec z veverčiny a vzít si rukávník, jenž ke kabátu patřil...

O čtvrt hodiny později vyšla z domu. Zachumlaná ve vlastním plášti, matčin kožesinový límec kolem krku, ruce zabořené v rukávníku a v nich svírala váček s gulde-

ny. Tato Margaretha-Gertruda Zelleová vypadala velmi vznešeně. Lidi, které potkala v ulicích Leeuwardenu, oklamala svou vysokou siluetou, a tak ji považovali za dospělou ženu. Věru moc pěknou ženu!

Margaretha s nimi byla vcelku zajedno, cítila to, věděla, že je na ni příjemný pohled, a jak tak kráčela obstarat si spodní prádlo, plně se zaměřila na způsob chůze. Vlnila se v bocích, vypínala hrud' a dávala si záležet, aby hlavu ověncenou tmavými copy nesla vzpřímeně.

Když před ní na pultě v prvním obchodě rozložili kalhotky, spodničky a korzety, pocítila rozpaky. Co si má, probůh, vybrat, když obyčejné látky jako kaliko a piké sousedily s nejjemnějším batistem, brugskými a benátskými krajkami? Prodavačka nosila a rozbalovala další zboží, které se naprosto lišilo kvalitou materiálu i krejčovským provedením. Ukazovala jí spodní prádlo pro obyčejné dívky i nádherné kousky hodné zahalovat nahotu markýzy, vlastně jí předvedla úplně všechno z konfekce i výjimečného luxusu. Margaretha váhala, dlaněmi zkoumala látky, hladila vlnky anglických výšivek, její prsty se ztrácely v kanýrcích mechelenských a valencijských krajek.

Pouhým okem rozpoznala drahé cetky a zatoužila dát jim přednost, ale bála se, že se dopustí chyby, když dá průchod své marnivosti. Ani na okamžik si nedělala hlavu s rozdílností cen, stejně jako její otec takhle nepřemýšlela, neuměla tak počítat a nikdy to ani umět nebude. Prodavačka s nuceným úsměvem vyčkávala na její rozhodnutí. Margaretha potřebovala chvilku oddechu, a tak vytáhla seznam, i když ho znala nazpaměť. Zadívala se na jednotlivé položky a snažila se vypátrat, zda dopis náhodou neobsahuje také instrukce ohledně kvality výbavy. Má si zvolit spíš skromnost a jednoduchost, nebo nazdobené hedvábné pokušení? Vedení penzionátu se však k této otázce nevyjadřovalo. Tím padly její poslední zábrany. Dívka se rozhodla, že si dopřeje to nejkrásnější,

co obchod nabízí. Bez dalších průtahů ukázala na kousky, na které měla spadeno od začátku.

Zaplatila a s předstíranou kuráží prodavačku informovala: „Budu očekávat doručení mého nákupu dnes odpoledne do ulice Groote Kerkstraat číslo dvacet osm.“

Moc dobře si zapamatovala, jakou jí jednou dal otec lekci: „dámy“ si nákupy nikdy nenosí samy, ale vždy si je nechávají dodat až do domu.

Na zkompletování výbavy stačily Margaretě dva dny. Její nová záliba v luxusu sice Adama Zelleho donutila sáhnout mnohem hlouběji do kapsy, ale další guldeny jí nevyčítal. Přece se nebude zlobit, když jde o rozmazlování jeho dcerky, jeho naděje, jeho hvězdy.

Už jen zbývalo splnit poslední pokyn, a sice označit všechno prádlo jménem „majitelky“: Margaretha-Gertruda Zelleová. Ale jak to má udělat, když neumí vyšívat? Jakákoli neschopnost jí vadila, ale zdánlivě neřešitelný problém s označením ji trápil pouze do chvíle, než si vzpomněla na novou guvernanku. Jenže paní Nootenová již byla zavalená domácími povinnostmi a péčí o děti, a tak se do práce, která nespádala do jejích povinností, nehrnula. Margaretha si uvědomovala, že aby ji přelstila a dosáhla cíle, bude muset nasadit všechny páky své svůdnosti, vyvolat v ženě soucit a uhodit na nejcitlivější strunu. Konec konců, cožpak není sirotek? Siroteček po neschopné matce?

Se sblížovací taktikou vyčkávala na příznivou dobu. Na večer, až budou malí sourozenci v postelích a hospodyně si může trochu odpočinout. Tehdy si paní Nootenová obvykle četla časopisy nebo si na kulatém stolku ve společném obývacím pokoji vykládala pasiáns.

Konečně se ve velkém podřimujícím domě neozýval žádný křik ani hluk. Po večeri se Adam Zelle vrátil do zadní části svého kloboučnického krámků, kde se probíral všemožnými lejstry a třídil obchodní korespondenci.

Dívka vklouzla do místnosti za paní Nootenovou usazenou u stolečku. Naklonila se jí přes rameno, zkoumavě si prohlížela rozložené karty samotářské hry, ve které nenacházela žádné zalíbení ani smysl a která ji vůbec nezajímala. Nahlas však pronesla obdivným tónem zabarveným předstíranou důvěrností: „To je ohromné, jak to s těmi kartami umíte! Vůbec tomu nerozumím, ale co kdybyste mě to naučila? Co vy na to?“

„Zdá se mi, že se máte naučit spoustu jiných věcí,“ zamumlala dobrá žena.

Dnes večer má hroznou náladu, pomyslela si Margaretha. Vypadá to bledě. Hlavně jí nesmí odporovat. Přešla tedy do jiné role.

„Máte pravdu, paní Nootenová, musím se naučit ještě spoustu věcí... Například neumím vyšívát a teď mě trápí, že si nedokážu označit výbavu, ale bez toho do penzionátu nemůžu,“ zkroušeně švitořila.

Karta, kterou paní Nootenová držela v ruce, zůstala trčet ve vzduchu. Paže jí ztuhla a hned zase klesla. Karta právě odkryla další.

„Cože? Vy neumíte vyšívát, slečinko? Jste na to už dost velká. Copak vás matka vlastně naučila?“

„Nic, madam. Byla stále churavá.“

Margaretha si blahopřála ke svému přeuctivému chování, které přálo jejímu plánu. Guvernantka seděla v záři lampy, ona stála, obličej ve stínu a na něm probleskával prchavý úsměv, o němž věděla jen ona. Cítila, že se rybka chytila na návnadu.

„Moje malá chudinko! To je pro rodinu velké neštěstí, když matka nesplní své povinnosti.“

„Nemohla, víte, byla tak křehká... Byla pořád nemocná, věčně v posteli, nedostávalo se jí sil.“

Blahoslavená Margaretha! Lstivost dodává slova, která nahlodávají srdce druhého. Stejná slova by vyšla z úst láskyplné dívky, jež odmítá soudit svou matku, ctí její památku a brání ji proti všemu a všem. To je dobře. To je

moc dobře. Měla vyhráno, protože paní Nootenová odstrčila karty, otočila se k ní a mrzutým hlasem, ochraptělým emocemi, přikázala: „Takže? Co tu stojíte! Na co čekáte? Běžte pro to prádlo, hned se do toho dáme!“

Penzionát stál na konci široké třídy velkého města a jeho budovy z hnědých cihel tvořily podobu písmene U, které uzavíral prostorný dlážděný dvůr. Vzadu se rozprostírala rozlehlá zahrada, stromy prostříhané, aleje udržované, nikde žádná rostlina, která by narušovala harmonii celku. Tak Margaretha vnímala místo, kde bude žít. Za pár měsíců se její dojmy změní, rozmístění budov už jí nebude připomínat pouhé písmeno U, nýbrž magnet, jehož ramena přitahují peníze rodičů dost bohatých a domýšlivých, aby svěřili potomstvo této instituci.

V prvních hodinách po příjezdu se držela stranou a spokojila se s pozorováním hemžení chichotajících, štěbetajících a pečlivě vybraných dívek. Bylo jich nanejvýš třicet. V první den školního roku se vyřizovaly formality související se studiem a ubytováním. Dívky dostaly tištěný soupis předpisů, které si měly pečlivě prostudovat, a hlavně začít co nejdříve dodržovat. Margaretha, které se disciplína protivila, je považovala za absurdní a pročitání jednotlivých bodů ji rozčilovalo. Cože? Musí strávit celý týden ve společné ložnici, než jí přidělí pokoj, který bude sdílet s další dívkou? Vysvětlili jí, že zásada prožít první týden společně má za cíl vytvořit pouta, což v penzionátu nazývali spřízněnost. Měly se lépe poznat, aby si pak vybraly „kolegyni“, se kterou budou po zbytek roku bydlet.

Během sedmi dnů se Margaretha stěží krotila a odmítala se s kýmkoli sblížit. Úplně jí stačilo, že byla přinucena spát ve společné ložnici a poslouchat to důvěrné noční špitání. Ve třídě i v jídelně se vedly stejně jalové řeči, tvořily se spolky, směšná přehlídka vypočítavosti, která zjevně vedla k tomu, zvolit si „favoritku“. Všechny

průhledné intriky směřující k budoucímu rozdělení pokojů se Margaretě hnusily. Nepřicházelo v úvahu, aby se zapojila a propůjčila k ponižujícímu spojenectví.

Schůzka, kde měly dívky oznámit, jak se rozhodly ohledně bydlení, byla ohlášena na pátek po obědě ve společné jídelně. Jakmile dojedly a nádobí zmizelo ze stolů, děvčata vyhlížela ředitelku ústavu. Dvojice i skupinky se semkly k sobě, ze všech stran se ozýval natěšený smích a šepot. Hihňání rázem ustalo, když se objevila paní Viehüterová. Asi padesátiletá žena se očividně už před dávnými časy zřekla svého ženství: nakrátko ostříhané husté šedé vlasy, obličej bez špetky líčidla, strohé oblečení, to vše mělo v dívkách vyvolat respekt, ba dokonce bázeň.

Prísňým pohledem si krátce přeměřila shromáždění a oznámila, že nebude postupovat podle abecedy, nýbrž bude vyvolávat náhodně. A ukázala prstem na jednu studentku, potom na další... Když přišla řada na Margaretě, aby řekla jméno své spolubydlící, vztyčila se a prohlásila: „Nevybrala jsem si nikoho.“

Ředitelka se zatahala za cíp kabátku. Bezděčným gestem se obrnila vážností. Udělala dva kroky k Margaretě a zastavila se. „A pročpak, slečno Zelleová?“

„Domnívám se, že výběrem jedné dívky bych mohla urazit ty ostatní.“

Madam Viehüterová překvapeně potřásla hlavou a pozorně si ji prohlížela.

„Důmyslná odpověď, slečno Zelleová. Nicméně vás nezabývá povinnosti oznámit, koho jste zvolila. Pravidla vyžadují, abyste některou spolužačku jmenovala.“

„Je mi líto, madam, nebudu jmenovat žádnou,“ odvětila s naprostým klidem, zřetelnou rozhodností a zpříma hleděla ředitelce do očí.

Tolik drzosti v hlase a povýšené chování způsobilo, že paní Viehüterová znejistěla. Dosud žádná studentka se neodvážila takto vzdorovat. Zpupnost v žádném případě

nemohla tolerovat. Musela zakročít a před všemi srazit té rebelce hřebínek. Ukázat, kdo je tady pán. Příkrá slova se jí už drala z úst, když si vybavila, že Adam Zelle zaplatil za studium své dcery na dva roky dopředu. Tak jednoduše ji tedy vyloučit nemůže, bude muset vyjednávat. Získávala čas, aby ji nezradil hlas. Místo kategorického verdiktu, jímž původně chtěla dívku zostudit, se stroze zeptala: „A co když žádná spolužačka neuvede vaše jméno, slečno Zelleová?“

„V tom případě budu bydlet sama a budu moc spokojená.“

Margaretha-Gertruda Zelleová však sama nezůstala. Za spolubydlící si ji vybrala Mary van Shoonbekeová a „porada“ se pomalu chýlila ke konci. Paní Viehüterová po slovní přestřelce od Margarethy záměrně odvracela pohled. Nyní se na ni opět zadívala.

„Nuže, slečno Zelleová, co tomu říkáte?“

„Přijímám,“ odvětila Margaretha a usmála se na Mary. Líbila se jí. Byla o dva roky mladší než ona a díky blondatým kudrlinám, růžovým tvářičkám a modrým, nevinným očím vypadala, jako by pocházela ze Zelleovic klanu. Ano, to je ono, Mary připomínala její bratry a sestry a v její společnosti snad překoná melancholii, kterou občas pociťovala kvůli tomu, že opustila svoje „věrné“, jímž vládla v Leeuwardenu.

KRÁSNÝ KAPITÁN

Okouzlující Mary van Shoonbekeová byla jediná dcera obchodníka s diamanty z Amsterdamu. Číslo z ní záníceně nadšení, když mohla vzhlížet ke svému idolu, je muž se byla ochotná plně oddat a udělat pro něho cokoliv. Jakmile zahlédla Margarethu Zelleovou, tak velkou, krásnou a zcela odlišnou od ostatních – afektovaných a baculatých husiček – věděla, že je ta pravá. Ve správnosti volby ji utvrdilo, že Margaretha měla tak sebevědomou odvalu vzdorovat řádu. Přesto až do momentu, než nahlásila její jméno, měla Mary strach. Co když ji odmítne, zavrhne ji? Díkybohu přijala a počastovala ji úsměvem, na který Mary nikdy nezapomene.

Piedestal, na který Mary novou spolubydlící postavila, Margaretě náramně vyhovoval. Vzduch ve výšinách byl pro ni jediný, který stojí za to dýchat. V rodině ji zbožňovali, a tak si zvykla na status božskosti, vždy obdivovaná a uctívaná. Mary van Shoonbekeová prostě jen přirozeně převzala štafetu...

Den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci Margaretha upevňovala vliv na novou kamarádku a postupně tvarovala i svoji roli vůdkyně v malé komunitě penzionátu. Její přirozené vlohy byly trumfy, z nichž dokázala vytěžit maximum. Odvahou vzepřít se a bez bázně odmílovat, kterou hned na počátku předvedla ředitelce, si vydobyla, spíš vynutila, jistou úctu profesorů, kteří se

sporům s ní raději vyhýbali. Ostatně, ani jeden si nemohl stěžovat na nedostatek její píce nebo na studijní výsledky. Měla mimořádný talent na jazyky, a když po čtyřech letech penzionát opustila, uměla číst, psát i plynule mluvit francouzsky, anglicky, německy a španělsky.

Během školních prázdnin Margarethu hostili v rodině van Shoonbekeových, protože Mary se bez ní nedokázala obejít a pokaždé, když měla jet domů, žadonila, aby ji doprovodila. Zpočátku ji musela snažně prosit, jenže Margaretha záhy přišla na chuť výhodám, kterých si v domě své přítelkyně užívala do sytosti. Maryini rodiče byli nesmírně bohatí a obklopení luxusem, který si Margaretha doma, ve skromném domku v Leeuwardenu, jen stěží dokázala představit. V rozlehlém sídle měla vždy, když přijela s Mary na návštěvu, k dispozici kouzelný byteček. Pokaždé v něm byly připravené čerstvé květiny ve vázách, bonbony, košík s ovocem, a dokonce dopisní papír s monogramem rodiny van Shoonbekeů. Měla k ruce vlastní pokojskou, která jí uctivě onikala, plnila její příkazy a každý večer se ptala na další přání.

„Slečna si bude přát ke snídani čaj, kávu, nebo čokoládu? Přeje si slečna, abych jí připravila koupel? Vybrala si už slečna šaty, které si zítra vezme na sebe?“

A protože „slečna“ takové zacházení zbožňovala, stupňovala rozmary. Jednou měla chuť na čaj, podruhé na čokoládu, jindy by si dala kávu. Někdy koupel vyžadovala, jindy ne. Hlavní bylo vyslechnout si roztomilý výčet otázek a odpovědi nechat na své momentální náladě.

Když se pokojská odporučela, Margaretha v nočním úboru usadala k psacímu stolku v obývacím pokoji sousedícím s její ložnicí a psala otci na dopisním papíře van Shoonbekeových.

Můj drahý otče,

opět jsem zde v Amsterdamu, protože máme prázdniny.

Nemohu si na nic stěžovat, jak jistě správně tušíte.

Mary a její rodiče mě hýčkají, zahrnují pozorností a snaží se, aby mi pobyt zpříjemnili, jak jen je to možné. Lituji jen, že nemůžete vidět okázalost prostředí, ve kterém zde žiji. Není pochyb o tom, že byste byl okouzlen.

Přijely jsme před třemi dny. Před nádražím na nás čekalo překvapení. Stála tam pěkná malá koleska, dárek pana van Shoonbeka pro Mary k narozeninám. Situace mi připomněla onu krásnou cestovatelku, která Vás měla za barona a pak se s námi v Leeuwardenu loučila, než nasedla do svého kočáru. Vzpomínáte si na to, můj drahý tatínku?

Život boháčů je nekonečná slavnost. Každá z tužeb je vyslyšena, a to dokonce dříve, než ji vyslovíte. Všímám si toho zde u svých hostitelů a také v penzionátu, kde většina dívek pochází z dobře situovaných rodin. To je poznamka, která mi bleskla hlavou, nikoli výčitka, můj drahý tatínku. Nemyslete si, že lituji, že jsem se narodila ve skromných poměrech, a že jsem nevděčná. Právě naopak, pokládám se za dítě štěstěny, že mám takového otce, jako jste Vy, a jsem Vám každý den vděčná, že jste mě poslal do Haagu. Tuze si vážím všech obětí, které jste musel přinést, abyste mi mohl nabídnout tu nejlepší výchovu a „pozlacenou“ existenci, které si dopřávám od první chvíle.

Nezapomeňte ode mě pozdravovat paní Nootenovou a obejměte za mě vroucně mé malé sourozence, kteří mi tolik chybí. Také jim vyřídíte, že doufám, že se všichni na konci roku uvidíme.

Tisícere něžnosti od Vaší milující dcery Margarethy

Margaretha netušila, jak trefná byla její slova o obětech, které Adam Zelle pokládal na oltář její budoucnosti. Od své tety obdržela 16. února 1895 zprávu, jejíž stručnost hrůzné sdělení vystupňovala: Adam Zelle je na

mizině. Musí prodat dům v Leeuwardenu a již dále nemůže platit Margarethino vzdělání.

Takovou zprávu vždy čekala, a dokonce na ni byla připravená. Byla by sice raději, kdyby jí to otec oznámil sám, ale nechovala k němu zášť, že nepříjemným úkolem pověřil svou sestru. Margaretha cítila, jakými hrůzami musí procházet a jak hluboké je jeho ponížení. Musí ho neprodleně ujistit o své náklonnosti a vděčnosti. Rychle, musí jednat rychle!

Mary zrovna zamířila na nepovinný kurz kreslení, a tak se Margaretha ocitla sama v pokoji. Posadila se k pracovnímu stolu, vytrhla list ze školního sešitu – použít noblesní papír van Shoonbekeových teď nepřicházelo v úvahu – a pustila se do psaní. Pero na papíře jen svištělo v rytmu dojemných a povzbuzujících myšlenek. Sdělovala otci, že si o ni nemusí dělat starosti. Zdůraznila, že už jí bylo osmnáct a studia skoro dokončila. O několik měsíců více či méně už nic nezmění. Cítila se silná a připravená postavit se osudu. *Jinak*, dodala, *se brzy provdám a nebudu vás již více zatěžovat*. A poprvé zmínila to jméno: Rudolph Mac Leod.

Jestliže před ní Adam Zelle zatajil žalostný stav svého majetku a bankrot, ona mu, co se tajemství týče, nezůstala nic dlužná. S důstojníkem Mac Leodem si již několik týdnů psala, ale věděla o tom pouze Mary. Lépe řečeno byla součástí spikleneckví, neboť v novinách *Nieuws van den Dag* společně objevily seznamovací inzerát: *Kapitán indické armády, čtyřicet let, na dovolené v Holandsku, hledá mladou ženu pro manželský svazek*. Nejdříve si z toho dělaly legraci, ta formulace je nesmírně pobavila, ale Margarethina dobrodružná povaha ji nutila, aby v žertování zašla ještě dál. Odpověděla a do obálky vložila fotografii celé postavy, na níž se vyjímalý její ladné křivky i štíhlý pas, a ještě další, která podtrhovala krásu cizokrajně pikantního obličejce.

Rudolph Mac Leod ihned zareagoval. Chtěl se s ní co nejdříve setkat a prosil o schůzku.

Jenže... Dívky z penzionátu si sice mohly dopisovat s vnějším světem a jejich korespondenci nikdo nekontroloval, ovšem opustit ústav bez předchozího svolení a bez pádného důvodu nemohly. Požádat paní Viehüterovou, aby ji pustila za nápadníkem, s nímž se seznámila prostřednictvím inzerátu? Jenom při té představě se obě zalykaly smíchem a rozpustilé slzy se jim kutálely po tvářích. Margaretha si uvědomovala, že dokud nevymyslí, jak to s ředitelkou zaonačit, schůzka s kapitánem nebude. Přestože byl dvakrát starší než ona, v duchu ho viděla v přiléhavé uniformě indické armády, a tedy nadmíru svůdného. Představovala si ho, snila o něm, psala mu a žádala o trpělivost. Vysvětlovala, že čeká na příležitost, aby se s ním mohla sejít.

Po třech týdnech, kdy si vyměňovali dopisy a lístky, se konečně naskytla šance. Margaretha využila smutnou zprávu z domova. Otec už dál nemůže hradit její pobyt, proto musí penzionát opustit a přijmout nabídku tety, aby se k ní nastěhovala. Nevadí, že to byla nabídka z povinnosti. Teta Grethe naštěstí bydlela v Haagu, a přestože ji Margaretha neměla příliš v lásce, předpokládala, že nouzové řešení bude lepší než všechna ostatní, jelikož jí umožní realizovat milostné plány. Jakmile se vymaní z přísného dohledu paní Viehüterové a bude znovu volná, dohodne si schůzku s kapitánem Mac Leodem.

V dopise otci Margaretha předbíhala událostem a přibarvovala skutečnost: vlastně mu přímo oznámila, že se bude brzy vdávat, i když svého nápadníka ještě ani neviděla. O seznamovacím inzerátu se pochopitelně nezmínila. K čemu by bylo dobré zneklidňovat otce už tak dost zdrceného starostmi? Margaretha od něho dostala dobrou školu. Vycvičil ji jako akrobata, jenž plynule poletuje mezi fikcí a fakty. Adam Zelle ji naučil, že klam je dobrý a krásný, a pokud nemá nepříjemné následky, může zpříjemnit život. Pravda pro ni odjakživa byla tvárný materiál k vlastnímu potěšení; chápala ji jako něco, co můžeme

ovládnout, odstrčit, deformovat a ověnit podle fantazie a nálady. V umění, v němž se bez námahy neustále zlepšovala, bude jednou naprosto vynikat.

Mary van Shoonbekeová plakala. Nedokázala přijmout fakt, že se musejí rozloučit. Zkormouceným hlasem přerušovaným vzlyky omílala, jak je Margaretě oddaná, a prosila, aby ji neopouštěla.

Probdělá noc byla dlouhá, až nekonečná. Margaretha přítelkyni utěšovala a neustále opakovala, že nemůže od van Shoonbekeových přijmout finanční příspěvek. Hrdost jí to zakazuje. Mary to přitom viděla jednoduše: požádá rodiče, aby Margarethino školné do konce roku zaplatili místo pana Zelleho, což by nepochybně udělali.

Ráno 28. února 1895 bylo smutné. Margarethu neobměkčily kamarádkiny prosby ani argumenty. Za necelou hodinu nastoupí do kočáru, který pro ni teta pošle, a bez ohlednutí projede bránou penzionátu, kde strávila čtyři pohádkové roky.

Zavazadla už měla srovnaná u dveří. Kdykoli se Mary zarudlýma očima zadívala na hodiny, jak si ručičky zvesela uhánějí, zavzlykala ještě žalostněji.

Margaretha si oblékla dlouhý kabát ozdobený veverčím límcem a chystala se navléknout si rukavice, když náhle s přípravami přestala. Poklekla u postele, kde se zničená Mary v polštářcích dusila beznadějí. Hladila její rozcuchané kudrliny, něžně ji poplácávala po zádech a konejšivým hlasem ji utěšovala: „Mary, buď rozumná. Znovu se uvidíme, to ti slibuji. Pozítří se setkám s kapitánem Mac Leodem, zakrátko se zasnoubíme a pak se vezmeme. Pozvu tě na svatbu, půjdeš mi dokonce za svědka, co na to říkáš?“

Byla netrpělivá, a hlavně netoužila ukousat se nudou u tety, a tak kapitánovi oznámila, že opouští penzionát a 2. března ve tři hodiny odpoledne se s ním může sejít před Královskou malířskou galerií.

„Za dva dny, Mary! Za dva dny ho konečně uvidím,“ šeptala do ucha usoužené přítelkyni.

Žádné reakce se však nedočkala, a tak jí vtiskla polibek na uslzenou tvář. Napřímila se, natáhla si rukavice a vyšla z pokoje. Pro zavazadla pochopitelně pošle vozku.

Během několika hodin, které ji dělily od setkání s kapitánem, usilovně dumala, jak se má nejlépe připravit, aby náležitě zapůsobila. Co si vzít na sebe, jaké doplňky vybrat, jak se učesat, když se chystá na schůzku s neznámým mužem, jehož má v úmyslu svést a případně se za něho co nejdříve vdát? V pokojíčku, který jí teta přidělila, se dohadovala sama se sebou. Jedna část osobnosti ji nabádala, aby se za každou cenu předvedla v nejlepším světle. To znamená použít líčidla, aby vypadala starší, protože kapitán Mac Leod už není žádný mladík. Druhá část jejího já našeptávala, aby vsadila na vítězství šarmu mládí a přirozené krásy. Jak dětinské, posmívala se Margaretha číslo jedna. Byla bys hloupá, kdybys nevyužila všechny možné ženské zbraně! Chceš ho přece oslnit!

Margaretha číslo dvě se nechávala zvíkat. Má použít klam? Ráda by, pokud je to opravdu nezbytné. Ale jak? Především se musí vyvarovat toho, aby vypadala jako bláhová naivka. Nevinnost by mohla pěkného kapitána vyděsit. Bude mít co do činění s důstojníkem, který procestoval svět a jistě o životě ví první poslední. Důležité je ho překvapit, udělat dojem, podmanit si ho, a to od první chvíle. Očekává mladinké, nezkušené stvoření, kterému se podlomí kolena díky vojenské hodnosti a uniformě... Hlavně to ne, má drahá! Jestli někdo bude okouzlen, tak to bude on! Ano, ale jak na to? Margaretha číslo jedna přemítala a osnovala plán. Nejdřív si od tety Grethe vypůjčí šaty z šedého hedvábní, ty elegantní, které si bere jen při svátečních příležitostech.

To mi přece nikdy nedovolí! protestovala Margaretha číslo dvě.

Ale ano, pokud budeš vědět, jak na ni. Taky ji požádáš, aby ti půjčila klobouk a perziánový rukávník. Venku je strašlivá zima, budou se ti hodit. Kromě toho ti kožešina propůjčí vzhled „dámy“. Znělo to přesvědčivě, a tak se zdrženlivější vnitřní hlas odmlčel, což využila zpupnější část duše. Teta tě přijala jen proto, aby měla čisté svědomí. Určitě uzná, že se jí po tvém odchodu uleví. Stačí jen oznámit, že se budeš vdávat a potřebuješ její pomoc. Vsadím se, že bude moc spokojená. Jistě ti pomůže a vydá poklady své garderoby.

Myslíš? zdráhala se uvěřit Margaretha číslo dvě.

Jsem si tím jistá, hlaholila Margaretha číslo jedna.

Když se usmířily a všechno si mezi sebou vyjasnily, opět se spojily v jednu jedinou Margaretu, která spokojeně usnula.

Najmi si uzavřený kočár a naříd kočímu, aby zastavil dál od galerie. Tak zavelela energická a vynalézavá Margaretha číslo jedna, která se ujímala vlády nad jejím životem, řídila její skutky a nutila tu druhou se podřídit. Na sobě měla šedé hedvábné šaty s honzíkem, ve vlasech klobouček z perziánu a ruce skrývala v rukávníku ze stejné kožešiny; vše vypůjčené od tetičky. Konečně byla hotová, přesto s odchodem otálela. Proč by měla jet v uzavřeném kočáře a proč by se neměla nechat dovézt až ke vchodu? K čemu je dobrá taková strategie?

Každý z návrhů způsoboval zaváhání a vyžadoval vysvětlování. Margarethu číslo jedna to popouzelo na nejvyšší míru. Urazila se a nasadila ostřejší tón: Představ si, že kapitán dorazí na schůzku dřív než ty, což se patrně i stane. Když budeš v uzavřeném voze a daleko, můžeš ho nerušeně pozorovat, aniž by tě spatřil. Jen si představ, že bude ošklivý nebo znetvořený a vůbec nebude odpovídat tomu, co čekáš. Nu, a pokud se jeho zevnějšek ukáže

nepřijatelný, stačí dát povel vozkovi, aby jel prostě dál. Tím se vyhneš románku, který by beztak rychle ztroskotat. Proto ti radím tento postup, má drahá!

Bylo něco po třetí hodině odpolední, když kočár zastavil na druhé straně náměstí, naproti Královské malířské galerii. Margaretha do písmene dodržovala plán, jemuž její ego vtělilo konečnou podobu. Jen maličko rozhrnula záclonky a zahleděla se směrem k muzeu. Byl tam! Konečně! Důstojník s jezdeckým bičíkem v ruce dlouhými, ráznými kroky přecházel po chodníku. Byl urostlý a uniforma indické armády mu náramně slušela. Byl to on, Rudolph Mac Leod, o tom nebylo pochyb! Margaretě-Gertrudě Zelleové zběsile bušilo srdce. Ne-spouštěla ho z očí a hodnotila jeho vzhled. Byl vysoký, dokonce velmi, rysy obličeje na takovou vzdálenost nebyla schopná rozpoznat, ale viděla dost, aby s úlevou zjistila, že není „ošklivý ani znetvořený“.

Kapitán Mac Leod začínal být netrpělivý. Nervózně popocházel sem a tam a bičíkem zlehka „trestal“ jezdec-kou holínku na pravé noze. Čekal. Čekal na ni! No a co, nesluší se, aby se krásná žena za někým hnala. Ještě si ověřím, že je všechno v pořádku, umínila si Margaretha. Vytáhla z taštičky zrcátko, zkoumavě se do něj zahleděla a uklidnila se. Je to dobré. Tvář je hladká, ani příliš bledá, ani příliš červená. Upravila si klobouk, srovnala objemné sukně, otevřela dvířka, ladně vystoupila na chodník a zaplatila vozkovi. Margaretha Zelleová se zjevila v celé své kráse a od kapitána Mac Leoda ji dělilo tak třicet metrů. Neviděl ji přecházet náměstí, protože se zastavila a otočila k němu zády, aby se mrkla na kapes-ní hodinky. Pak kráčela dál, vysoká, půvabná a vzneše-ná. Vyhlížel ji z jiného směru. Blížila se k němu. Teprve když byla pár kroků od něho, promluvila: „Kapitán Mac Leod?“

Hned neodpověděl. Byl překvapený, když se tam náhle zjevila, jakoby odnikud. Opravdu krásné zjevení,

vyčetla v jeho modrých očích. Celičkou si ji měřil a oceňoval. Tato němá zkouška se hrozila zvrtnout v nezdvořilost. Kapitán se vzpamatoval a s úsměvem na rtech k ní přistoupil.

„Ach! Už jsem se obával... Krásná, jste mnohem krásnější než na fotografiích...“ Bičíkem ukázal na galerii. „Možná byste ji chtěla navštívit... Předpokládám, že...“

Úryvkovitý začátek Margarethu znejistil. Kapitán přeskakoval z jednoho tématu na druhý, nedokončil jedinou větu. Pokud věří, že si chce prohlížet exponáty v galerii, šeredně se plete. Stručně mu oznámila: „Ne... Už ji znám.“

Jestli ji zná! Celé čtyři roky byla galerie pro dívky z penzionátu jediným cílem povolených vycházek a školních výletů. Proto pro jejich schůzku navrhla právě tohle místo, důvěrně známé v tom velkém, cizím městě. Stěží by našla vhodnější. Ale za nic by to nepřiznala, na to byla příliš hrdá.

„Jistě... V tom případě... Je zima... Možná byste se ráda zahřála... Mohli bychom zajít na skleničku?“

Později odpoledne už byla zpátky. Usadila se v nemoderním obývacím pokoji své tety, v nevětrané místnosti s neustále zataženými závěsy z vínového serže a plyšovými polštáři. Římsa nad krbem byla polepená tapetami, protože oheň tu nikdy nehořel, a na ní se nacházela dokonale srovnaná sbírka ozdobných alabastrových „vaječ“. Divan a křesla chránily zažloutlé krajky podhlavníků a na každém kousku nábytku, stolicích, sekretářích i odkládacím stolečku, se vršily hromady nepotřebných zaprášených tretek. Interiér představoval právě to, co Margaretha na tomto světě tak nesnášela.

Ostatně stejnou averzi chovala i k tetě Grethe. Do toho vetešnictví přesně zapadala a její pohyby připomínaly pobíhání šedé myši. Stará dáma neustále cupitala. Jen co zaslechla dívčiny kroky v předsíni, už byla tu. Celým zjevem